

малко жлъчни и стомашни сокове. За храна имъ служи лойта, която сж натрупали есенно време подъ кожата и по бърбуритъ. Паячетата си свиватъ свилена мрежа подъ коренитъ на дърветата и заспиватъ. Много отъ насекомитъ прекарватъ зимата като какавиди. Ежътъ събира съ бодлитъ си въ гжститъ храсталаци цъла купчина отъ шума и слама и заспива дълбокъ сънь подъ нея. Баба меца се свива въ хралупата си и спи. Опитни ловци разправятъ, че смуче лой отъ лапитъ си, затова напролътъ едва стъпя и неможе да бѣга. Змиитъ сжщо спятъ, събрани подъ изгнили дървета по нѣколко на купъ.

Когато ледътъ скове рѣки и езера, повече отъ воднитъ обитатели сжщо изпадатъ въ летаргически сънь, зарити дълбоко въ незаморъзналата тиня. Пчелитъ не спятъ. Тѣ иматъ достатъчно запасъ отъ храна. Когато имъ стане много сту-

дено трептятъ съ крилцата си и се стоплятъ.

Презъ зимата настѣпватъ нерадостни дни за вълцитъ и лисицитъ. Тѣ сж принудени да бродятъ по цъль день, за да уловятъ нѣкое премръзнало птиче. Истински нещастникъ е заякътъ, защото нѣма кжде да се скрие отъ хищния погледъ на ястреба. Бѣгството е единственото му спасение. Затова и природата го е надарила съ бързи крака. Другарь по сждба му е сърната. Нагледъ сърната е гола, но има най-топлия кожухъ, защото косьмътъ ѝ е кухъ и изпълненъ съ въздухъ, който е лошъ проводникъ на студа.

Зимата калява човѣка. Затова въ севернитъ страни, кждето е по-дълга и по-сурова, хората сж по-силни, по-здрави и по-издръжливи. Кждето има студъ, нѣма мѣсто за леность. Животътъ тамъ е постоянна борба. А борбата калява човѣка и го прави победителъ на природнитъ стихии.

Стефка Сърбова

Бранникъ ще приучи българската младежъ на трудъ, скромень животъ и на доблестно и смѣло изпълнение на своя националенъ и граждански дългъ.